

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4113/23
24.4.2025. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марине Јакић, председника већа, Ивана Илића и Татјане Обренчевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Младен Магделинић, адвокат из Београда, ул. Маглајска бр. 27, против тужене Републике Србије, Министарства правде, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду у ул. Косовска бр. 31, ради накнаде нематеријалне штете, вредност предмета спора 920.000,00 динара, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П. 31498/20 од 03.11.2022. године исправљена решењем истог суда од 24.02.2023. године, у седници већа одржаној дана 24.04.2025. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П. 31498/20 од 03.11.2022. године, која је исправљена решењем истог суда од 24.02.2023. године, у делу става првог изреке којим је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете по основу претрпљених душевних болова због повреде угледа, части, слободе и права личности неоснованим лишењем слободе плати износ од 400.000,00 динара са затезном каматом почев од 03.11.2022. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П. 31498/20 од 03.11.2022. године, која је исправљена решењем истог суда од 24.02.2023. године, у преосталом делу става првог изреке тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезу тужену да тужиоцу плати износ од још 198.000,00 динара са затезном каматом почев од 03.11.2022. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о парничним трошковима садржано у ставу трећем изреке пресуде Првог основног суда у Београду П. 31498/20 од 03.11.2022. године, које је исправљено решењем истог суда од 24.02.2023. године, тако што се тужена Република Србија, Министарство правде **ОБАВЕЗУЈЕ** да тужиоцу АА из ... накнади трошкове парничног поступка у износу од 67.100,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом Првог основног суда у Београду П. 31498/20 од 03.11.2022. године, која је исправљена решењем истог суда од 24.02.2023. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете по основу претрпљених душевних болова због повреде угледа, части, слободе и права личности неоснованим лишењем слободе плати износ од 598.000,00 динара са затезном каматом почев од 03.11.2022. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужену да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете по основу претрпљених душевних болова због повреде угледа, части, слободе и права личности неоснованим лишењем слободе плати износ преко досуђеног износа од 598.000,00 динара, а до траженог износа од 920.000,00 динара, односно за износ од још 332.000,00 динара са затезном каматом почев од дана пресуђења 03.11.2022. године, па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 102.060,00 динара.

Тужена је против наведене пресуде у ставу првом и ставу трећем изреке благовремено изјавила жалбу из свих законом прописаних разлога. Трошкове другостепеног поступка је тражила и определила.

Апелациони суд је испитао правилност ожалбеног дела пресуде у смислу одредбе чл. 386 ЗПП, па је оценио да је жалба тужене делимично основана у односу на висину износа досуђене накнаде штете и трошкове поступка.

Првостепени суд у спроведеном поступку приликом доношења побијаног дела пресуде није учинио битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом чл. 374 ст. 2 тач. 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које Апелациони суд, као другостепени суд пази по службеној дужности. Неосновано се жалбом тужене указује да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 374 ст. 2 тач. 12 ЗПП, јер је пресуда разумљива, непротивречна и довољно образложена.

Према утврђеном чињеничном стању пресудом Вишег суда у Панчеву Кв. 35/17 од 10.03.2017. године усвојен је захтев за изрицање јединствене казне затвора тужиоцу поднет од стране ВЈТ Панчево Ктр. 300/14 од 08.03.2017. године и преиначене су у погледу одлуке о казни правноснажне пресуде и то:

- пресуда Окружног суда у Панчеву Кв. 256/08 од 17.09.2008. године, која је постала правноснажна 08.10.2008. године, којом су преиначене у погледу одлуке о казни правноснажна пресуда Окружног суда у Панчеву Кв. 230/05 од 17.10.2005. године којом је тужилац осуђен на јединствену казну у трајању од 10 година и 8 месеци због кривичног дела тешки случајеви разбојништва из чл. 169 ст. 1 у вези чл. 168 ст. 1 КЗ РС и правноснажна пресуда Окружног суда у

Панчеву К. 126/04 од 28.04.2006. године којом је тужилац оглашен кривим и осуђен на казну затвора у трајању од 4 године због извршења кривичног дела разбојништва из чл. 168 ст. 1 КЗ, па је применом одредби чл. 60 и чл. 62 КЗ у вези чл. 405 ст. 1 тач. 1 ЗКП тужиоцу изречена јединствена казна затвора у трајању од 14 година и 6 месеци која се казна узима као утврђена и

- пресуда Основног суда у Пожаревцу К. 2038/10 од 10.02.2011. године, која је постала правноснажна 20.04.2011. године којом је тужилац оглашен кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из чл. 121 ст. 2 КЗ за коју је осуђен на казну затвора од 2 године која казна се узима као утврђена, па је тужиоцу на основу чл. 552 ст. 1 тач. 1 у смислу одредбе чл. 553, чл. 554 и чл. 556 ЗКП у вези чл. 62 ст. 1 и чл. 60 и чл. 63 КЗ изречена јединствена казна затвора у трајању од 16 година и 4 месеца.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1. 369/17 од 05.04.2017. године преиначена је пресуда Вишег суда у Панчеву Кв. 35/17 од 10.03.2017. године, па је тужилац осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 15 година и 6 месеци с тим што се у јединствену казну затвора истом има урачунати и време које је провео на издржавању казне затвора по пресуди Окружног суда у Панчеву Кв. 256/08 почев од 17.09.2008. године, односно време издржавања казне затвора у трајању од 14 година и 6 месеци, као и време које је провео на издржавању казне затвора по пресуди Основног суда у Пожаревцу К. 2038/10 од 10.02.2011. године, док је у преосталом делу жалба браниоца осуђеног одбијена као неоснована а пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Решењем Основног суда у Ваљеву К. 2255/10 од 27.05.2010. године утврђена је апсолутна застарелост извршења казне затвора у трајању од 3 месеца осуђеног тужиоца по правноснажној пресуди Општинског суда у Ваљеву К. 554/04 од 12.01.2006. године којим је оглашен кривим због извршења кривичног дела лаке телесне повреде из чл. 54 ст. 2 у вези ст. 1 КЗ РС, а која чињеница је била позната КПЗ Пожаревац јер иста произилази из отпусног листа КПЗ Пожаревац 2665 од 29.12.2017. године.

Тужилац је на издржавању казне затвора био почев од 22.08.2002. године, па закључно са 30.12.2017. године, када је пуштен из КПЗ Пожаревац, по основу 10 осуђујућих пресуда. Међутим, тужилац је издржао казну затвора и по пресуди Општинског суда у Ваљеву К. 554/04 од 12.01.2006. године, које извршење казне је апсолутно застарело, па је тужилац провео на издржавању казне затвора 92 дана више него што је било потребно и дана 30.12.2017. године је отпуштен са издржавања казне и пуштен на слободу.

Ради постизања споразума о постојању и врсти и висини накнаде штете у смислу одредбе чл. 558 ст. 1 КЗ тужилац се обратио Министарству правде у коме је између осталог навео да је услед грешке или незаконитог рада КПЗ Пожаревац био задржан на издржавању казне затвора у односу на коју је наступила апсолутна застарелост извршења кривичне санкције.

Тужилац је рођен ...1982. године у ..., по занимању је радник, који је био осуђен на јединствену казну затвора од преко 14 година због извршења више различитих

кривичних дела и ту јединствену казну је издржао у КПЗ Пожаревац у којој је остао 3 месеца дуже од изречене јединствене казне затвора. Правник који је запослен у КПЗ Пожаревац је информисао тужиоца да је у електронском систему уписано да казну треба да издржи и да је то казна због извршења кривичног дела лаке телесне повреде.

Код овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је правилно закључио да поступком органа тужене који је тужиоца задржао дуже на издржавању казне затвора обзиром да је тужилац издржао и изречену казну затвора по пресуди Општинског суда у Ваљеву К. 554/04 од 12.01.2006. године, а чије извршење казне је апсолутно застарело, то је тужилац провео на издржавању казне 92 дана више него што је потребно и дана 30.12.2017. године био отпуштен са издржавања казне затвора на слободу, па је тужиоцу на тај начин нанета нематеријална штета и истом припада право на накнаду нематеријалне штете због неоснованог лишења слободе које је дуже трајало у смислу одредбе чл. 584 ст. 1 тач. 4 ЗКП.

Међутим, накнада је одмерена у превисоком износу, па одредба из чл. 200 ст. 2 ЗОО није правилно примењена. Висина новчане накнаде за нематеријалну штету утврђује се у смислу одредбе чл. 200 ст. 1 ЗОО, а накнада има за циљ материјалну сатисфакцију због повреде Уставом заштићених права и добара као што су слобода и права личности. Душевни болови због повреде слободе и права личности су јединствени вид штете који обухвата све штетне последице нематеријалне штете везане за личност оштећеног проистекле из неоснованог лишења слободе које је трајало дуже у Заводу ради извршења кривичне санкције, па се накнада одмерава узимајући у обзир све субјективне и објективне околности које у конкретном случају утичу на природу, тежину и трајање психичких болова изазваних лишењем слободе.

Имајући у виду утврђене околности релевантне за одмеравање висине накнаде штете, време трајања лишења слободе од 92 дана, породичне прилике, осећај нелагодности који је код тужиоца постојао за време боравка у Заводу за извршење кривичних санкција Забела, Апелациони суд налази да правичну сатисфакцију представља износ од 400.000,00 динара, а већи износ не би био примерен сврси накнаде, па је пресуда преиначена делимичним одбијањем захтева.

Пошто је другостепени суд преиначио одлуку против које је изјављен правни лек, то је одлучивао о трошковима целог поступка применом одредбе чл. 165 ст. 2 ЗПП. Тужиоцу су према постигнутом успеху, који се, према природи спора мери износом усвојеног тужбеног захтева, признати трошкови које је имао ради ангажовања адвоката за састав тужбе у износу од 9.000,00 динара, приступа и заступања адвокатом на 1 одржаном рочишту у износу од 10.500,00 динара и приступа адвоката на 2 неодржана рочишта у износу од по 6.000,00 динара, као и на име судских такси на тужбу и пресуду по 17.800,00 динара, по АТ и ТТ важећим у време првостепеног пресуђења, а што све укупно износи 67.100,00 динара у смислу одредбе чл. 153 ст. 2 и чл. 154 ЗПП.

Тужена је у поступку по жалби успела у мањем делу, па јој према постигнутом успеху не припадају трошкови другостепеног поступка.

Из наведених разлога, применом одредби чл. 390, чл. 394 тач. 4 и чл. 165 ст. 2

ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Марина Јакић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић